

securus inuenies, si nulla dei offensa reperias. De his ergo tam
tum solicitudinē habere debemus. Ambiāt terrena gentiles
quibus cælestia non debentur. Concupiscent præsentia, qui
futura nō credunt.

Cap. xxv. de uirtute humilitatis & sim/
plicitatis ac tumenti animo uitando.

Cave ne rumusculos hominū aucuperis, ut offensam
dei populoꝝ laude cōmutes per bonā & malā famā
a dextris & a sinistris christi miles gradī nec laude
extollit, nec uituperatiō frangit, nō diuitiis tumet, nō con/
trahitur paupertate & lata cōtemnit & tristia. Nā iusti & for/
tis uiri est, nec in aduersis frāgi nec prosperis subleuari, sed in
utroq; esse moderatū nolo te orare in augulis platearū, ne
rectū iter precum tuarū frāgat aura popularis. Nolo te di/
latare fimbrias & ostētui habere philateria & cōscientia re/
pugnāte pharisaica ambitiōe circūdari. Fidelis meū lector
intellige quid taceam & quid tacēdo magis loquar. Quāto
melius erat hoc in corde portare q̄ in corpore & deū habere
sautorē, non aspectus hominū. Quāuis enī aliis uitiis carere
possumus. Hypocriseus tamē maculā nō habere aut nullo/
rum aut paucōꝝ est. Sed sicut depræcātis humilitas mōret
præmia, ita superbia cōfidentis dei auxilio deserit. Tu aut̄
frater inferius accumbe ut minore ueniente sursum iubearis
ascēdere. Sup quē enī ait dominus. Requiescerit spiritus me/
us nisi sup humilē & quietū & trementē uerba mea. Sed uis
scire quales ornatus dominus quærat, habeto prudentiam/
iusticiā temperantiā fortitudinē his plagis cæli includere
hæc te quadriga uelut auriga christi ad mōretū concitā ferat.
Nihil hoc monili præciosius, nihil hac gemmarū uarietate
distinctius. Et omni parte decori, & ornamento tibi sunt &

tutamini. Philosophorū sententia est sibi hæcre uirtutes. Et apostoli Iacobi cui una defuerit oēs deesse, & sicut quatuor sunt uirtes quibus pugnam⁹ & tegimur, sic q̄tuor uitia sunt q̄bus ab hoste pcutimur. Sultitia / iniq̄tas / luxuria / formido, sed malicia finē nō habet. Cognatae quoq; sibi sunt uirtutes, rectitudo & simplicitas, nec ab inuicem separari queūt simplex & humilis & rusticus q̄ archana sapiētiæ cōpræhēdere nequit. Si tamen sapientū exēpla in uiuēdo sc̄tēt, iure inter sapiētes cōnumerabit. Melius est enī parua bona cū charitate facere sine scientia q̄ magis effulgere uirtutibus cū admixtione discordiæ. Excelsa nāq; periculosius stant & citius corrūunt quæ sublimia sunt. Sed perspicuū est oēm creaturam quis ad perfectionē uenerit tamen indigere misericordia dei & plenā perfectionē ex gratia dei non ex merito possidere. Nihil sic placet deo sicut simplicitas & innocētia. Vnde sp̄itus sanctus in uolatilibus nō apparuit nisi in colūba pp̄ter simplicitatē, in quadrupedibus in oue pp̄ter mansuetudinē. Illud quoq; tibi uitandū est cautius, ne uanæ gloriæ ardori capiaris. Cū facis ælmosynā deus solus uideat. Cū ieunias lēta sit facies tua, nec ad te obuia prætercuntiū turba consūstat, ut dígito demonstreris ne satis religiosus uelis uideri, & ne plus hūilis q̄ necesse est nec gloriā fugiēdo quāras plures enī paupertatis misericordiæ & ieiunii arbitros declinātes in hoc ipso placere cupiūt qđ placere cōtemnunt. Et mirū immodū laus dum uitā appetiſ. Cæteris pturbatiōibus quib⁹ mens gaudet & agrestit, sperat & metuit, plures inuenio extreuos hoc uitio pauci admodū sunt qui caruerint. Iḡt nō quāras gloriā, cū fueris inglorius nō dolebis. Qui enim uerba increpātis humiliiter recipit iam propinquā habet ueniā reatus quem gessit. Grauius estenī perficere malū q̄ facere.

Non est tamē tantæ uirtutis ab aliis factā iniuriam sustinere
quātæ gratiæ domini est mitem atq; trāquillū iniuriā facere
nō posse. Neq; uero te moneo ne de diuitiis glorieris , ne de
generis nobilitate iactes , nec te cæteris præferas . Scio hu/
militatē tuā. Scio ex affectu te dicere. Domine nō est exalta/
tum cor meū, neq; elati sunt oculi mei. Stultissimū quippe
est docere quod nouerit ille quem doceas. Vox ex industria
quasi cōfecta ieuniis, tenuis nō sit & deficiens. Sunt quippe
nōnulli exterminātes facies suas ut appareāt hoībus ieunā/
tes, qui statim cū aliquē uiderint ingemiscūt, dimittūt supci/
lium & operato facie uix liberant unū oculū ad uidendū ue/
stis pulla, cingulū sacceū, & sordidis manibus pedibusq; ue/
ter solus, quia uideri nō potest æstuat cibo, his quotidie psal/
mus ille cātatur. Deus dissipat ossa omniū sibi placentium.
Tristiciā simulat & quasi longā ieunia furtiuis noctiū cibis
protrahūt. Pudet reliqua dicere ne uidear potius inuehi quā
monere. Oia hæc argumenta sunt diaboli. Imitare igit eum
potius cuius pallor ex ieuniis, æleemosinæ in pauperes, obse/
quiū in seruos dei, humilitas & cordis & uestiū, ac in cunctis
sermo moderatus. Trade quo q;te illi cuius sermo & habit⁹
& incessus doctrina uirtutū est. Nō cothurnatā affectes &
loquentiā nec more pueror⁹ argutas sentētiolas in clausulis
strues. Hæc præteriēs tetigi ut eruditis cōtentus aurib⁹ nō
magnopere cures quid imperitor⁹ de ingenio tuo rumusculi
iactitat. Sed prophetar⁹ quotidie medullas bibas. Quo & si
patricii generis inter monachos esse cœpisti, nō sit tibi tumo/
ris sed humilitatis occasio , ut imiteris filiū hoīs qui nō uenit
ministrari sed ministrare, nam quāto humilior tāto sublimi/
or es latet margarita in sordibus. Quantūcunq; eni te deie/
ceris humilior christo nō eris. Ideo quanq; mihi multor⁹ sum

coſcius delictorum & quotidie in oratōibus flexis genibus lo-
quar delicta iuuētutis meae ne in memineris domīe. Vnde ſciēſ
dictū ab apostolo, ne inflatus in superbia incidat in iudicium
diaboli. Et in alio loco ſcriptū eſt, superbis deus rēſiſtit, hu-
milibus aut̄ dat gratiā. Nihil ita a pueritia uitare conat̄ ſum
q̄ tumentē animū & erectā ceruicē dei cōtra ſe irā prouocā-
tem. Noui enī magistrū dominū, & deū meū in carnis humi-
litate dixiſſe. Discite a me q̄a mitis ſum & humiliſ corde. Et
ante per os Dauid cecniſſe. Memēto domine dauid, & om̄is
māſuetudinis eius. Et in alio loco legimus. Ante gloriā hu-
miliaſ cor uiri, & ante ruinā eleuaſ. Nihil enī ut crebro dixi-
muſ, tam periculouſum eſt q̄ gloriæ cupiditas & iactātia, &
tumēs animuſ conſcia uirtutū. Iccirco plus eſt animū depo-
ſuiſſe q̄ cultū. Difficiliuſ arrogātia q̄ auro caremuſ & gēmiſ
Nil itaq̄ pdeſt uile palliolū, fuſca tunica, corporis illuuiies,
ſimulata paupertas ſi noīs dignitatē opēribus deſtruas, ſi inter
ſordes & inopiā peccata non caueas. Fidele nāq̄ teſtimoniū
eſt ſi nō habet cauſas mentiēdi. Cui enī plus credit̄ abeo plus
exigitur. Potētes potēter tormēta patien̄, nec ſibi quiſq̄ de
corporis tantūmodo caſtitate ſupplaudat, cū etiā conuitū
in fratrem homicidii ſit reatus. Cadit quidē mūdus & ceruix
erecta nō flectitur. Pereūt diuitiae & nequaq̄ ceſſat auaritia.
Cōgregare q̄i multi festināt, quæ rursus ab aliis occupētur.

Cap. xxvi, de humilitate christi quē imitari debemus.

Hristus baptiſatur a ſeruo, & a deo filius appellatur
c inter publicanos meretrices & peccatores ad laua-
chrū uenit, & sanctior eſt baptiſta ſuo qui de cōclō ue-
nit in uterū, de utero in præſepe, de præſepe in crucē, de cru-
ce in ſepulchrū, de ſepulchro ad inferos, de inferis uictor re-
meauit ad cōclōs. Imitemur ergo ſaluatorē noſtrū quia ipſe